

РЕШЕНИЕ

№ 5615

гр. София, 11.08.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 28.03.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1547** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба на адв. Т. Р., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ПРЕДПИСАНИЯ, дадени в т.1, т.2, т.3, т.4, т.5 и т.6 от Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488/23.12.2015г. на Дирекция „Инспекция по труда” С..

В жалбата са изложени доводи за недействителност на процесните Предписания от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт, в оспорваната му част, с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че предписанието по т.1 е несъстоятелно, тъй като в хангара, където се осъществява дейността по ремонт и поддръжка на самолети не се движат превозни средства – мотокари, електрокари и др.п. Предвид на това счита, че е безпредметно маркирането на участъци за движение и поставянето на пътни знаци и това няма да доведе до повишаване безопасността на условията на труд. По отношение на предписанието по т.2 твърди, че е невъзможно да се предвиди в кой момент какъв ремонт ще се извършва и на какъв самолет, поради което и няма как да се предвиди къде да бъдат поставени знаци, сочещи, че на конкретното работно място предвидените предпазни средства за колективна защита са недостатъчни. Сочи, че дружеството, в качеството му на работодател е въвело правила за безопасни условия на труд, както и организация за осъществяване на контрол по изпълнението им. Счита, че инцидентът във връзка с който е била извършена проверката е настъпил

не поради липса на инструкции или поради неосъществяване на контрол, а поради неспазването им, което е субективно отношение на работника. Излага, че в действителност на работниците е бил провеждан периодичен инструктаж на всеки шест месеца, независимо, че изискванията на закона са за годишен, а освен това е бил провеждан и конкретен инструктаж за всеки обект на ремонт, съобразно изискванията за работа на производителя. Моли съда да отмени оспорените Предписания по т.1 – т.6 и да осъди ответника да му възстанови направените разноски по водене на делото, съгласно представения списък.

Ответникът ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА” С. (Д.), представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител поддържа, че Предписанията, дадени с Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488/23.12.2015г. са законосъобразни и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение и евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който създава задължения за жалбоподателя, и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.405 КТ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.3 във вр. с ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесните Предписания са дадени от компетентен административен орган в кръга на правомощията му, съгласно чл.404, ал.1 КТ. С разпоредбата на чл.399 КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" (ИАГИТ). Дирекциите "Инспекция по труда", като поделения в системата на ИАГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение (арг. чл.12, ал.1 от Закона за администрацията). Съгласно чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1, т.1 – да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. По делото са приети и не са оспорени Заповед №ЧР-470/28.01.2014г., Заповед №ЧР-472/28.01.2014г. и Длъжностна характеристика за длъжност „главен инспектор” в Отдел „Условия на труд“ в Д., видно от които лицата извършили проверката и постановили процесните принудителни административни мерки са били в служебно правоотношение, на длъжност „инспектор” в Д. - С..

Настоящият решаващ състав приема, че актът е в предписаната от закона форма. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на

гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Такива според ТР №16/1975г. са случаите, когато мотивите са изложени в съобщението, с което се уведомяват страните за издаването или за отказа да бъде издаден исканият административен акт, та даже и в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане на по-горния административен орган. Основание за това решение на ОСГК е обстоятелството, че допълнителното излагане на мотивите позволява на страните своевременно да се запознаят със съображенията, по които е издаден актът, и да организират защитата си срещу него.

В настоящия случай подробни мотиви които са довели до постановяване на оспорвания административен акт са изложени в Решение №16-003-095/19.01.2016г. на изпълнителния директор на ИАГИТ с което е отхвърлена жалбата на [фирма] срещу предписанията, дадени в т.1 – т.6 от Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488/23.12.2015г. Решаващият състав на съда приема, че с излагането на фактически основания от горестоящия административен орган се постигат целите, преследвани от законодателя с изискването за мотивиране, тъй като дава възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си от една страна и от друга прави възможно упражняването на съдебния контрол за законосъобразност.

При постановяване на оспорвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл.404 КТ. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред него въпрос.

Предписанията, дадени в т.1-т.3, т.5 и т.6 са в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

С Наредба №7/23.09.1999г. (Наредба №7/1999г.) са определени минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на всяко работно място и при използване на работното оборудване. В Глава четвърта от Наредба №7/1999г. са регламентирани минималните изисквания за безопасни условия на труд в производствените сгради, работните помещения и на работните места. Съгласно приложимата норма на чл.48 пътните маршрути се определят, разполагат и оразмеряват в зависимост от тяхното предназначение. Маршрутите използвани за пешеходци или за пешеходци и за транспортни средства, се оразмеряват в съответствие с броя на потенциалните ползватели и вида и характера на дейностите, като за пешеходците винаги се осигурява достатъчно по размери безопасно място (чл.49). Според изричната разпоредба на чл.50 от Наредба №7/1999г. маршрути, включително стълбища, стъпала, неподвижно закрепени стълби и местата за товарене и разтоварване, както и разстоянията между използваните транспортни средства и врати, портали, колони, коридори, пешеходни пътеки, стълбища, работно оборудване и др. се определят така, че да осигуряват сигурността на съоръженията, на

транспортните средства и безопасността на пешеходци и работещи в близост до тези пътни маршрути.

В процесния случай при извършената проверка на 13, 16 и 24.11.2015г. и на 23.12.2015г. длъжностните лица на Д. са установили, че на територията на обекта не са означени и маркирани пътните маршрути във връзка с което и на основание чл.51 от Наредба №7/1999г. е дадено предписанието по т.1. В случая не се оспорва от жалбоподателя и именно такъв довод е наведен във Възражението му до горестоящия административен орган (вх. №16001259/ 08.01.2016г.), че самолетите на които им предстои техническо обслужване в хангара, нает от [фирма] се придвижват от летище С. със специализирана машина за теглене и бутане на самолет посредством твърда връзка. Следователно както влекачът - буксиращ самолета, а и самият самолет представляват транспортни средства, чието движение следва да се извършва по означен и маркиран маршрут, в съответствие с изискването на чл.50 и чл.51 от Наредба №7/1999г. Неотносими в случая са възраженията на жалбоподателя, че специализираната машина – влекач е собственост на трето лице, а направляването на движението ѝ в хангара се извършва чрез подаване на сигнали, доколкото горните факти не освобождават работодателя при наличие на транспортни средства и пешеходци да означа и маркира маршрутите за движение. В тази връзка следва да се отбележи, че в приетото по делото Досие на [фирма] по състоянието на условията на труд, съгласно извършената оценка на работните места и професионалния риск с цел осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, изготвено през м. март 2013г. от [фирма], изрично е отчетен като специфичен риск за извършващите базово обслужване на самолет в хангара – „прегазване, сблъсък с други машини“.

Законосъобразно е и предписанието по т.2 – работодателят да постави знаци и сигнали за безопасност и здраве при работа на местата, където рисковете не могат да бъдат предотвратени или намалени със средства за колективна защита или мерки, методи или процедури за организация на работата. Минималните изисквания за знаци и сигнали за безопасност и/или здраве при работа са установени в Наредба №РД-07/8 от 20.12.2008г. (Наредба №РД-07/8), издадена от министъра на труда и социалната политика, министъра на извънредните ситуации и министъра на вътрешните работи. С разпоредбата на чл.5 от Наредба №РД-07/8 е въведено задължение за работодателя да постави знаци и сигнали за безопасност и/или здраве на места, където рисковете не могат да бъдат предотвратени или намалени чрез средства за колективна защита или мерки, методи или процедури за организация на работата, като вземе предвид оценката на риска на работното място. Според чл.6, ал.1 от Наредба №РД-07/8 работодателят е задължен и да осигури подходящо обучение и инструктаж на работещите за видовете знаци и сигнали за безопасност и/или здраве при работа, както и за изискванията и условията за тяхното използване. В процесния случай законосъобразен е изводът на изпълнителния директор на ИАГИТ, че след означаване и маркиране на пътните маршрути на територията на хангара, работодателят следва да обозначи и местата забранени за преминаване на пешеходци в зоната на движение на транспортните средства със съответния нормативно регламентиран забранителен знак, съгласно Приложение №2 към чл.10, ал.2 от Наредба №РД-07/8.

Предписанието по т.3 задължава работодателя да осигури на работещите обучение и демонстриране за използването, съхраняването и начините за проверка на изправността на личните предпазни средства. Това задължение е регламентирано в Наредба №3/19.04.2001 г. за минималните изисквания за безопасност и опазване на

здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място (чл.13). В случая с представените писмени доказателства не се установява [фирма], в качеството му на работодател да е разработил и въвел изрични правила за обучение относно използването, съхраняването и начините за проверка на изправността на личните предпазни средства. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че такова обучение е било извършвано заедно с периодичните инструктажи, провеждани на работещите на всеки шест месеца. От приетата и неоспорена по делото Книга за инструктаж по безопасност и здраве при работа, както и от останалите писмени доказателства: Правила за здравословни и безопасни условия на труд; Правила за защита на работещите срещу падане от височина при изпълнение на техническо обслужване на самолети; Правила за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при използване на преносими стълби, не се установява в действителност работодателят да е предвидил правила за обучение относно използването, съхраняването и начините за проверка на изправността на личните предпазни средства, предвид на което законосъобразно е дадено предписанието по т.3.

С разпоредбата на чл.16, ал.1, т.6 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) е въведено задължение за работодателя при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд да осигури ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин. Именно такова предписание е дадено на работодателя [фирма] по т.5 от Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488/23.12.2015г. Това предписание е законосъобразно. Макар жалбоподателят да е ангажирал доказателства, че формално е въвел правила за безопасни условия на труд, то безспорно след като е допуснал настъпването на толкова тежък инцидент с работник по време на труд, завършил с летален изход за последния, сочи, че не е бил осъществяван ефективен и своевременен контрол за спазване на инструкциите и правилата за безопасност. В случая даденото предписание е за повишаване на ефективността на контрола за извършване на работа без риск, а не за извършване на допълнителни инструктажи, както неправилно е възприел жалбоподателя.

С предписанието по т.6 на работодателя е указано, в съответствие с изискването на чл.127, ал.1, т.4 КТ, при сключване на трудов договор да връчва на работника екземпляр от длъжностната характеристика, което да удостоверява с подпис на наетото лице. По делото е приета и не е оспорена Длъжностна характеристика за длъжността „Авиоинженер“, утвърдена от управителя на [фирма], в качеството му на работодател. Не са ангажирани обаче доказателства тази конкретна или която и да е друга длъжностна характеристика да са били връчени на работниците и служителите, наети от дружеството, съгласно императивното изискване на чл.12, ал.1, т.4 КТ. Следователно даденото в тази връзка предписание е законосъобразно.

В противоречие с приложимите материалноправни норми и следователно незаконосъобразно е предписанието, дадено в т.4 от Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488/23.12.2015г.: Разработената оценка на риска за здравето и безопасността на работниците и служителите да се актуализира, за да обхване всички работни процеси и организацията на труда, съгласно изискванията на Наредба №5/11.05.1999г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска (Наредба №5/1999г.). Необосновано със събраните доказателства административният орган е приел, че разработената оценка на риска за здравето и безопасността на работниците и

служителите не обхваща всички работни процеси и организацията на труда (включително при работа с мостов кран). В случая, въпреки направеното от жалбоподателя възражение, не се установява въз основа на какви факти административният орган е приел, че в процесния обект се работи с мостов кран и следователно е необходимо да бъде разработена оценка на риска. Съгласно чл.3, т.2, т.4, т.5 и т.7 от Наредба №5/1999г. – посочен като правно основание за постановяване на предписанието по т.4, оценяването на риска обхваща работното оборудване, работните места, организацията на труда и други странични фактори, които могат да породят риск. В случая липсват каквито и да е данни, че работното оборудване включва мостов кран при използването на който е било необходимо да бъде извършена оценка на риска. От друга страна видно от приетото Досие м. март 2013г. по състоянието на условията на труд е извършена цялостна оценка на работните места и са идентифицирани опасностите.

По изложените доводи съдът приема, че процесното задължително предписание по т.4 от Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488 от 23.12.2015г. е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а в останалата част по предписанията, дадени в т.1, т.2, т.3, т.5 и т.6, жалбата е неоснователна.

Двете страни претендират разноски и на основание чл.143, ал.1 и ал.4 АПК такива следва да им бъдат присъдени, съобразно отхвърлената и уважена част от жалбата. Съдът намира за основателно направеното от ответника възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, предвид действителната фактическа и правна сложност на делото. На основание чл.78, ал.5 ГПК съдът определя по-нисък размер на разноските в тази част – 600 (шестотин) лева и по компенсация присъжда на ответника разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ПРЕДПИСАНИЕ дадено т.4 от Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488/23.12.2015г. на Дирекция „Инспекция по труда” С..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], в останалата ѝ част срещу ПРЕДПИСАНИЯ, дадени в т.1, т.2, т.3, т.5 и т.6 от Протокол за извършена проверка №ИТ-П-4488/23.12.2015г. на Дирекция „Инспекция по труда”.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес на управление: 1540 С., [улица], ап.8, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” С., представлявана от директора, с адрес – 1040 С.,[жк], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №1547/2016г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова